

මහාකපි ජාතකය

තවද අකුතොභයවූ තිලෝගුරු බුදුරජානන් වහන්සේ ජේතවනාරාමයෙහි වැඩ වසන සමයෙහි බන්ධු සමාගමයක් අරභයා මේ ජාතකය දක්වන ලද.

මෙහි වර්ථමාන කථාව හදකාල ජාතකයෙහි පෙනෙන්නේය. මෙහි වනාහී වනාහී මහඵවරුන් වහන්සේ දම්සභාවේ රැස්ව සර්වඥයන් වහන්සේ බන්ධුන් කෙරෙහි අනුග්‍රහකරන සේකැයි කිය කියා වැඩ උන් තෙතට සර්වඥයන් වහන්සේ වැඩ වදාරා මහණෙනි මා එන්නට පූර්වභාගයෙහි කිනම් කථාවකින් යුක්තව උනුදැයි විචාරා වදාරා එපවත් අසා මහණෙනි දැන්මතු නොවෙයි පළමුත් මහෝත්තමයෝ බන්ධුන්ට අනුග්‍රහ කළෝ වේදැයි වදාරා ඒ කෙසේදැයි අරාධිත වූ සර්වඥයන් වහන්සේ ඉකුත්වත් දක්වා වදාළ සේක.

හේ කෙසේද යත්

යටගිය දවස බරණැස් නුවර බ්‍රහ්මදත්ත නම් රජ්ජුරුකෙණෙකුන් රාජ්ජය කරණ සමයෙහි බෝධිසත්වයෝ වානරව උපන්නාහ. මහත්වූ ශරීරයක් ඇත්තාහ. අසූ දහසක් වදුරන්ට නායකව වසන්නාහ. හිමාලය වනයෙහි ගංගාවක් සමීපයෙහි මහත්වූ අඹගසක් ඡායාසම්පන්නව මහත්වූ අතුපතර ඇතිව ඉන්ද්‍රනීල පර්වතයක් මෙන් ශෝභමත්ව සිටිනේය. මෙහි පල්ලවයෙන් සශ්‍රීකය මෙහි අඹ කල පමණ මහත ඇත්තේය. රස දිව්‍යාරසය. සුවද දිව්‍ය සුවදය. බෝධි සත්වයන් හා අසූ දහසක් වදුරෝ එලජාතිකා ගෙන ගියාහු අඹ ගස දූක දිව්‍ය රසවූ අඹ අනුභවකොට එහි වසන්නාහ. ඒ අඹගස එක් අත්තෙක අඹ ගොඩ වැගිරෙන්නේය. එක් අත්තෙක අඹ දියෙහි වැගිරෙන්නේය. බෝධිසත්වයෝ ඒ අඹ දියෙහි වැමීමෙන් මතු උපද්‍රවයෙක් සැලසුනි නම් නපුරැයි සිතා දියෙහි වැමීමෙන අඹ අත්තේ අඹ මැලයි අවස්ථාවේ තසවයි කියා වදුරන්ට සම්මත කළාහ. අසූ භාරදහසක් වදුරෝ ඒ නියාවටම අඹකන අවස්ථාවෙහි එක් අඹයෙක් දිම් කදළ අස්සේ තිබී මුකරා අසුදහසක් වදුරන් ඇසට නොපෙනේ විලිස්සව ගත දියෙහි වැටුනේය. ඒ අඹ ගෙඩිය බරණැස් නුවර රජ්ජුරුවන් නාන්ට එන තොට සමීපයෙහි දෙපිල දල එල්වා තුබුයේය. ඒ අඹ ගෙඩිය ලෝදූල බැඳින. ලෝදූල් අකුලන්නට ගිය කෙවුලෝ ඒ කියන අඹය දූක කවර එලාජාතියක් බවත් නොදන රජ්ජුරුවන්ට ගෙනාගොසින් දුන්නහ. රජ්ජුරුවෝ මේ කවර එල ජාතියෙක් දැයි විචාරා නොදනුම්හයි කීමෙයින් වැද්දන් ගෙන්වාගෙන මේ කවර එලජාතියෙක්දැයි විචාළාහ. ස්වාමීනි හිමාලයේ ගඟක් සමීපයේ අඹයෙකැයි කීහ. රජ්ජුරුවෝ ඒ වැද්දන් අත තුබූ සෙල්ලයෙන් අඹය සස්වා පළමුයෙන් වැද්දන්ට කවා පසුව නුවරුන් පටන් රජ්ජුරුවන් වහන්සේ මේ නිමවා ඒ වැද්දන් ඇරගෙන ඒ ගස සමීපයට මගපාවයි කියා චතුරංගණී සේනාව ඇරගෙන ඔරු පාරු පඩිවී ආදියට නැගී ගත ඔස්සේ ගොසින් අඹ ගස මුලට බැස රජ්ජුරුවෝ අඹරස අනුභව කොට ලැගුම්ගෙන වට වතුරංගනී සේනාව සලස්වා එතන බොහෝ ගිනිමැල බදවා බොහෝ අරගල පැවැත්වූහ. මධ්‍යම රාත්‍රියේ අරගල සන්සිඳි ගිණිත් නිවී නිශ්ශබ්දව මනුෂ්‍යයෝ නිදන්ට වන්නාහ. බෝධිසත්වයන් ඇතුළුව අසූ දහසක් වදුරෝ අඹ ගසට නැගී අඹ කන්ට වන්නාහ. බොහෝ වදුරන් හෙයින් බොහෝ අරගලවූ ගමනේ රජ්ජුරුවෝ පිබිද මනුෂ්‍යයන් පුබුද්දවා අඹ ගස බොහෝ වදුරෝය කොයින් යානොදි නිදා නැගිකල්හි අඹ රසත් වදුරු මසුන් කම්මැයි කියා වට රැකවල්ලවා දුනුවායනුත් ලැවූහ. වදුරෝ ඒ කසි භයපත්ව බෝධිසත්වයන් සමීපයට ගොස් මෙපවත් කීහ. බෝධිසත්වයෝ මෙපවත් අසා තොපි හැම භය නොගනු වයි කියා සන්තර්පණය කොට අඹගස අග අත්තට නැගී මහත්වූ වේග දක්වා එගොඩ කැලයකට පැනපූවාහ, බෝධි සත්වයෝ ගඟඑගොඩට පිනුගමනේම දුනු දිය තුළ දුන් තෙත් සියක් දුන්නයයි නියම දූන එව්වරටත් ගස බදිනා විවරටත් වේවැලක් කඩාගෙන වේවැල ගස බැඳී බෝධිසත්වයෝ තමන්ගේ ඉඟ බදිනා පමණ පරීක්ෂා නොකොට ඉඟ බැඳ දෙවනුව පිනුවාහු අඹ අත්ත අල්ලා ගත්තාහ. ඉඟ බදිනා ප්‍රමාණය එහුඬුව ගිය හෙයින් බද්දිලා අත්ත අල්ලාගෙන වැදඹත්තාහ. බෝධිසත්වයෝ වදුරන්ට කියන්නාහු ඉගබදිනා ප්‍රමාණය පරීක්ෂා නොකළ හෙයින් අත්තපිට සැපසේ වැදහෝන්ට නොසේරුය තොප හැම කිසි සැකයක් නොසිතා මාගේ ඉඟ මැඩ ගෙන සැපසේ ගඟින් එතර පලායවයි කීහ. වදුරෝ කියන්නාහු ස්වාමීනි අපගේ ප්‍රාණ ආසාවෙන් නුඹ වහන්සේගේ පිට මැඩගෙන යනවිනා නුඹ වහන්සේට ලන්වන්නටත් බම්හයි කියා බෝධිසත්වයන් වැඳ වදුරෝ එකින් එකා නියායෙන් අසුදහසම ගඟින් එගොඩ ගියාහ. දේවදත්තයා ඒ ජාතියේ එකියන වදුරන් හා එක්ව ඉපද අග අත්තට නැගී උන්තැනැත්තෝ ආරාලා බෝධිසත්වයන් පිටට පිනුගමනේ හෘදය මාංසයන් කඩාගෙන තෙමේ පලා ගියේය. රජ්ජුරුවෝ නොනිදා උන්තැනැත්තෝ බෝධිසත්වයන්ගේ ක්‍රියාවන් වදුරන්ගේ ක්‍රියාවන් දේවදත්තයන්ගේ ක්‍රියාවන් දූක පාන්වූ ගමනේ අටල්ලක් බාවා ඊටම මැස්සක් කලාව මැස්ස උඩට මිනිසුන් නංවා බෝධිසත්වයන් ඉඟ බැඳී වැල් උනවා බිමට බාවාගෙන වසටකඩක් වෙලා උලා නාවා මධුර ආහාර කවා සතපාක සහසු පාකතෙල් ශරීරයෙහි ගල්වා රජ්ජුරුවන් නමින් වැදහෝනා යානේ තෙලි සමක් ලා බෝධිසත්වයන් එමී වැදහොවා රජ්ජුරුනක් කථා කරන්නාමු වීර පුරුෂ වූ වදුරාණන් වහන්ස නුඹ වදුරන්ට කුමක් වන්නේද? වදුරෝ නුඹට කුමක් වෙත්දැයි විචාලාහ. බෝධිසත්වයෝ කියන්නාහු මේ අසුදහසක්

වඳුරෝ මා නයකකොට තමන් ඇමට හයක් පැමිණියොත් අප ගලවාගත මැනවැයි මා රජ කොට තැබූහ. එසේ හෙයින් උන්ට පැමිණ හයින් සන් හිඳවීම, මාගේ වසට බැඳිවැල එබුණුව ගියහෙයින් වසට ඇදකිබෙන හෙයින් වඳුරන් අසුදහස මාගේ පිට මැඩගෙන හිස ආයාසයෙකැයි නොදනිමි මාගේ වඳුරන් සැපසේ පලාගිය ගමන්ම මට මහසන්තෝෂය සතුරන් මඩිනාහෙයින් අරින්දමයයි ගලවා දසරාජ ධර්මයට අකොපානොව රාජ්‍ය කිරීම විනා පැමිණ හයකට රාජ්‍යවාසින් හැම මැරීම රාජ ධර්මයට ඇතුළත් නොවෙයි අවවාදා කිය කියා වැදොත් ගමනේ ප්‍රාණය නිරුද්ධ විය. රජ්ජුරුවෝ බෝහෝවිකේෂපයක් මෙන් කරවයි කියා ගැල් දහසකින් දර අද්දවා සොළොස් දහසක් බිසෝවරුන් පිළි අඳවා ඉසකේ පිටිමුදාහෙලවා රන්මල් රිදිමල් විලද ආදී වූ දෙය ඉසිනා නියායෙන් සලස්වා නුවරවාසිනුත් සොළොස් දහසක් බිසෝවරුනුත් සුසාන භූමියට යවා බෝධිසත්වයන් ආදාහන කරවූහ. බෝධිසත්වයන්ගේ කපාලය නොදා තිබූවා රජ්ජුරුවෝ ගෙන්වා රන්පටක් ඉදිකරවා ජයකොන්තය හා එක්ව මස්වා බරණැස් නුවරට ගෙනගොස් ගඳුමුමල් ආදී වූ දෙයින් විශේෂයෙන් නුවර සරහා රන් දාගැබක් බඳවා ශිෂ්‍යකපාලය රන් දාගැබෙහි පිහිටුවා පූජාසත්කාරය කොට කම්බු පරිද්දෙන් මිය පරලොව ගියහයි වදාරා මේ මහාකපී ජාතකය නිමවා වදාළසේක. එසමයෙහි රජ්ජුරුවෝ නම් ආනන්ද ස්ථවිරයයෝය. එසමයෙහි වඳුරුව උපන්නෙමි බුදුවූ මම්ම යයි වදාළසේක.